

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **S. A. K.**
zastoupen Mgr. Bc. Tomášem Auerem, advokátem
se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-1068/DS-D03-
ZA21-2024, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce podal dne 12. 5. 2025 u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
- 2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem

sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Napadené rozhodnutí označil za nezákonné, neboť žalovaný nedostál zásadě materiální pravdy, když se sám nepokusil zjistit, zdali konverze ke křesťanství nemůže pro žalobce představovat riziko ohrožení života v důsledku opuštění islámu.
4. Žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav a zcela bagatelizoval specifickou žalobcovu situaci, aniž by vyhodnotil individuální okolnosti. Nepřihlédl k jeho předchozím pokusům o konverzi, zkušenostem s pronásledováním a spojitosti náboženské identity žalobce s incidenty, které se mu staly v zemi původu. Žalobce byl původně sunnitským muslimem, ale v roce 1998/1999 chtěl konvertovat ke křesťanství. To mu nebylo umožněno, tak konvertoval k ahmadismu. Žalobce se v České republice snažil o konverzi ke katolickému křesťanství, která stále probíhá. V zemi původu žalobce čelil hrozbám. V roce 1998 mu civilista mířil zbraní na hlavu a volal policii, když se pokusil navštívit posilovnu. V roce 2011 byl okraden, ale policie incident neřešila. Dalšího incidentu se vůči žalobci dopustily ozbrojené složky, které na něj při čekání na svatbu mířily zbraní a požadovaly, aby odjel. Tyto incidenty souvisely s žalobcovým pokusem o konverzi, ale žalovaný je nesprávně vyhodnotil jako běžné a nesouvisející s jeho náboženským přesvědčením.
5. Pokud by se žalobce vrátil do Pákistánu, hrozí mu smrtelný trest za konverzi od islámu ke křesťanství. Navrácení žalobce by tak představovalo porušení práva na život a závazků, kterými je Česká republika vázána dle mezinárodního práva. Žalobce je přesvědčen, že jsou naplněny podmínky § 14a zákona o azylu, neboť mu skutečně hrozí vážná újma v případě návratu.
6. Rozhodnutí žalovaného také porušuje princip *non-refoulement*, neboť žalobce vystavuje reálnému nebezpečí, které bylo žalovaným bagatelizováno.
7. Žalobce odmítá úvahu žalovaného, že má pouze povrchní znalost křesťanství. Pro něj jako pro cizince je velmi obtížné uvést správnou terminologii církevních hodnostářů. Stejně tak je složité si zapamatovat složité názvy kostelů.
8. Ve vztahu k úvaze žalovaného, proč by žalobce měl vykonávat křesťanskou víru stejně jako dosavadní náboženství, žalobce namítl nepřezkoumatelnost, protože žalovaný svou úvahu ničím nepodložil. Stejně tak je nepřezkoumatelný úsudek žalovaného, proč závěry z citované informace Ministerstva vnitra Velké Británie nevyložil ve prospěch žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního

spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a jednotlivé protokoly o pohovoru včetně ostatního spisového materiálu. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

10. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce o svůj život v zemi původu v důsledku konverze ke křesťanství.
11. Žalovaný neshledal žádné azylově relevantní okolnosti, pro které by měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem jakkoli pronásledován. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů, tak jak na ně pamatuje § 12 písm. b) zákona o azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. K tvrzené konverzi žalobce k ahmadismu žalovaný uvedl, že z pohovoru provedeného se žalobcem bylo zjevné, že ahmadismus nikdy nepraktikoval, a ani státní složky Pákistánu si nebyly vědomy toho, že by žalobce kdy měl k ahmadismu přestoupit. Žalobce správnímu orgánu sám uvedl, že kromě toho, že měl podepsat formulář, nebyl nikdy jako ahmadijec aktivní. Nevykazoval žádné zásadní povědomí o této věrouce. I samo jeho tvrzení, že se chtěl stát ahmadijcem, protože již nechtěl být muslimem, prokazuje absenci jakéhokoli povědomí o věrouce tohoto hnutí, neboť z pohledu osoby, která skutečně přistoupila k ahmadijskému hnutí, by se jednalo o naprostý protimluv, neboť členové ahmadijského hnutí sami sebe za muslimy považují. V cestovním dokladu má žalobce stále uvedenu informaci, že je muslimem. Je tak zřejmé, že ani státní orgány domovského státu nezaznamenaly konverzi žalobce k tomuto náboženství. Po provedeném správním řízení žalovaný nezjistil, že by žalobce byl vystaven v zemi původu jakémukoliv skutečnému příkoří, tím spíše ne pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobci bylo naopak umožněno v Pákistánu působit v různých oblastech, vzdělávat se tam, opakovaně ze země vycestovat a znovu se do ní navracet, a to po celou dobu, kdy si dle jeho názoru státní orgány Pákistánu byly vědomy toho, že je ahmadijec. (Termíny „ahmadismus“, „ahmadijec“ ad. jsou uváděny doslovně tak, jak je používá žalobce a žalovaný, a takto jsou pro přehlednost užívány v dalším textu, jakkoli to zcela neodpovídá jazykovému úzu – pozn. soudu.)
13. Žalovaný připustil, že osoby, které konvertovaly od islámu ke křesťanství, mohou za určitých podmínek čelit v Pákistánu nebezpečí pronásledování. To se ovšem týká těch, kteří ke křesťanství přestoupili v zahraničí a po návratu do Pákistánu svou víru veřejně propagují a aktivně šíří. Pákistán nebrání vyznávání křesťanství diskrétním způsobem. Žalovaný trvá na závěru, že v případě žalobce lze odůvodněně očekávat, že i kdyby v České republice dokončil svou konverzi ke křesťanství, bude své náboženství vykonávat stejně, jako vykonával svá předchozí náboženská přesvědčení. Žalobce ve svém pohovoru uvedl, že věří ve vědu a přírodu, pravidelně se nemodlí ani jako muslim a o konverzi ke křesťanství se pokouší teprve nyní v souvislosti se svým pobytem v České republice, a to navzdory tomu, že o ní dle svých slov uvažoval přinejmenším již na konci 90. let. Žalobce ke konverzi nevyužil ani svého pobytu ve Spojených státech amerických či ve Švýcarsku, kde v mezidobí pobýval, ale vrátil se místo toho zpět do Pákistánu. Znalost křesťanství je

u žalobce velice povrchní, nebyl schopen ani uvést názvy kostelů, které navštívil, či užít správné terminologie pro pojmenování nejvyšších církevních hodnostářů. V případě žalobce dle názoru žalovaného tedy nelze oprávněně očekávat, že by zničehonic začal svou konverzi ke křesťanství veřejně propagovat způsobem, který by mohl vést k jakýmkoli problémům se státními či nestátními aktéry v Pákistánu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
15. Žaloba není důvodná.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 7. 1. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne proběhl i první pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za přítomnosti tlumočnice anglického jazyka konkrétně sdělil, že nikdy neužil žádná jiná jména a narodil se ve městě Abbottábád na území Pákistánu, je *pandžábí* národnosti a sunnitského vyznání, požádal o konverzi ke katolickému křesťanství. Je bez politického přesvědčení, je ženatý, manželka žije nyní v Pákistánu. Má dvě děti, které v žijí v Pákistánu s matkou. K průběhu cesty z vlasti do České republiky uvedl, že vycestoval 7. nebo 8. 12. 2023 letecky z Istanbulu, kde tranzitně pobýval. V České republice byl do 4. 7. 2024, potom jel vlakem do Berlína, Amsterdamu, Bruselu a Kodaně. V Dánsku požádal o mezinárodní ochranu a na základě dublinského nařízení byl poslán zpět do České republiky.
17. Cestovní doklad ztratil v Německu. Žalovaný proto přijal jako dostatečné k prokázání žalobcovy totožnosti a státní příslušnosti jeho čestné prohlášení.
18. V rámci pohovoru k žádosti dále žalobce uvedl, že je zdravý, nemá žádné zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. O mezinárodní ochranu žádal, protože měl pocit, že jeho život je ohrožen, a jednotlivé incidenty, které se mu přihodily od konverze k ahmadismu dává do spojitosti právě s opuštěním islámu. Podal oznámení na policii v Brně, kde mu byly ukradeny věci, a Praze, protože mu někdo „hacknul“ počítač a telefon. V roce 1998/1999 se snažil konvertovat ke křesťanství, což mu nebylo dovoleno, proto se rozhodl konvertovat k ahmadismu. Ohledně konverze k ahmadismu požádal spolužáka z vysoké školy, který jej přivedl do mešity na setkání s imámem. Tam mu následně dali podepsat dokument.
19. V Pákistánu pracoval jako veřejný odborník na zdravotnictví v Červeném kříži. V zemi původu nechtěl zůstat, proto podával přihlášky na různé univerzity a pracovní místa v zahraničí. Uvedl, že „západ“ mu může nabídnout víc. Do České republiky odjel, protože zde byl přijat do doktorského studijního programu. Z důvodu neúspěchu u zkoušky byl vyloučen ze studia, což zjistil po příjezdu z Dánska. Po návratu taktéž zjistil, že mu v České republice nebylo prodlouženo pobytové oprávnění.
20. Ohledně své konverze k ahmadismu uvedl, že tak učinil, když se mu nepodařilo stát se křesťanem a protože již nechtěl být muslimem, náboženství pro něj nebylo důležité. Nemodlil se, nikdy nedržel půst, v mešitě byl pouze jednou nebo dvakrát. Nikdy nebyl v ahmadijské komunitě, ani nic ahmadijského nedělal. K dotazu správního orgánu, co je to *baiat*, uvedl, že to si přesně nepamatuje. Nevěděl, jaké *baiat* obsahuje podmínky života ahmadijce.

21. V České republice zahájil konverzi ke křesťanství. V Brně zašel za knězem, který ale uměl pouze česky, a proto šel za jiným knězem, který vedl mše v angličtině. Také jej nasměroval za paní Giorginou Clason, která mu vysvětlovala náboženství. S paní Giorginou Clason se stýkal v kostele, který se nacházel v Brně nedaleko tramvajové stanice Mífkova. Komu je daný kostel zasvěcený, ale nevěděl. Uvedl, že několikrát byl v Brně v katedrále, jak se tato jmenuje taktéž nevěděl. Nevěděl, k jaké příležitosti se konala mše, které se zúčastnil. Popsal, že na mši bylo hodně kněží a snad i český papež, vedle žalobce seděly řádové sestry.
22. V podrobnostech krajský soud odkazuje na protokol z pohovoru, který je založen ve správním spise. S ohledem na jeho obsáhlost soud nepovažuje za účelné jej v úplnosti reprodukovat.
23. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Informace OAMP, Pákistán, červenec 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. července 2024; Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 131860-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 30. 12. 2024, k č. j. MV-1943-28/OAM-2024, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, článek *Jsou ahmadíjové muslimové nebo nemuslimové? Kdo o tom rozhoduje?*, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, duben 2024, Pákistán: Křesťané a křesťanští konvertité.
24. Žalobci byla dána možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalovaný provedl za přítomnosti tlumočnice v jazyce anglickém dne 6. 2. 2025, přičemž dne 21. 3. 2025 žalobce žalovanému adresoval své připomínky k těmto podkladům. Po doplnění spisového materiálu proběhlo seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí opětovně, a to za přítomnosti tlumočnice jazyka urdu, dne 14. 3. 2025. Žalobce požádal o lhůtu k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, přičemž tuto mu žalovaný stanovil do 24. 3. 2025. Žalobce již svého práva vyjádřit se k podkladům nevyužil.
25. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
26. Není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat argumentaci vyjádřenou již v předchozích fázích řízení, proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

28. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že *azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
29. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*
30. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak udělení této formy mezinárodní ochrany v daném případě nepřichází v úvahu, protože žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalovaný se dané problematice věnoval na str. 4 napadeného rozhodnutí, proti jeho tam obsaženým závěrům nemá krajský soud žádných připomínek, shoduje se s nimi a odkazuje na ně.
31. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119) vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjata s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.
32. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl vymezen Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že

nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

33. V souvislosti s tím považuje krajský soud za vhodné odkázat ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, kde dospěl Nejvyšší správní soud k následujícímu: „*Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.*“
34. Jediným důvodem, na který žalobce v souvislosti se svojí žádostí o udělení mezinárodní ochrany v průběhu azylového řízení poukazoval, byla jeho konverze ke křesťanství. Bylo tedy správné, že žalovaný ověřoval, zda tvrzení žalobce jsou v tomto směru věrohodná.
35. Prokázat či vyvrátit vnitřní přesvědčení či náboženské vyznání jedince je obtížné, jelikož předmětem dokazování je vnitřní psychický stav člověka. Neznačená to však, že jsou jevy jako náboženské přesvědčení z dokazování zcela vyloučeny. Žalovaný byl povinen zjistit v řízení o udělení mezinárodní ochrany skutkový stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a posoudit věrohodnost tvrzení žalobce, že po konverzi ke křesťanství mu hrozí pronásledování. Jestliže žalobce tvrdil, že z důvodu plánované konverze ke křesťanství mu hrozí pronásledování, nepochybně by pak musel svou víru projevit a praktikovat, což předpokládá určité alespoň minimální povědomí o víře. Žalovaný byl tudíž povinen ověřit pravdivost žalobcových tvrzení, a za tím účelem byl i oprávněn klást mu dotazy týkající se víry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36). Při posouzení, zda zjištěný skutkový stav spadá pod azylový důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, lze od žadatele o mezinárodní ochranu vyžadovat jistou znalost náboženství, a to v rozsahu, který odpovídá jeho osobní charakteristice a charakteristice prostředí, z něhož pochází. Pokud žadatel tvrdí, že mu hrozí pronásledování kvůli konverzi ke křesťanství, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50).
36. Žalovaný proto musel posoudit, zda by žalobci mohlo jako konvertitovi v Pákistánu hrozit pronásledování či vážné nebezpečí ve smyslu zákona o azylu. Pokud by konverze žalobce nebyla důvěryhodná ve smyslu jeho azylového příběhu, potom je nadbytečné se zabývat otázkou možné újmy při návratu do země původu. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí úmysl žalobce konvertovat ke křesťanství jako takový nijak nerozporoval a zabýval se rovnou posouzením samotné hrozby újmy při návratu žalobce do Pákistánu, tedy tím, zda žalobci jako křesťanskému konvertitovi nehrozí nebezpečí při návratu do vlasti. V tomto postupu soud žádné pochybení žalovaného neshledal.
37. Při posouzení hrozby nebezpečí žalovaný vycházel z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Pákistán: Křesťané a křesťanští konvertité, duben 2024. Z té vyplývá, že osoby, které konvertovaly od islámu ke křesťanství, mohou za určitých podmínek čelit nebezpečí pronásledování. Zároveň však osoba, která se vrátí do Pákistánu poté, co přestoupila

z islámu na křesťanství během pobytu v zahraničí, a která se nesnaží aktivně svoji náboženskou víru šířit nebo veřejně projevovat nebo považuje své náboženství za osobní záležitost, může mít možnost pokračovat ve vyznávání křesťanství diskrétním způsobem. Žalovaný následně uzavřel, že v případě žalobce lze důvodně očekávat, že i v případě dokončení své konverze ke křesťanství by své náboženství praktikoval podobně, jako doposud, tedy nikoli aktivně ve smyslu veřejného šíření či projevování tak, aby to mohlo vyvolat problémy se státními či nestátními aktéry v Pákistánu. Mimo to žalovaný upozornil, že z citované zprávy dále vyplývá, že Pákistán poskytuje ochranu křesťanům, umožňuje jim přístup k náboženským budovám a zajišťuje zvláštní ochranu a bezpečí v době hlavních křesťanských svátků.

38. Na základě těchto zjištění žalovaný uzavřel, že žalobci nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nehrozí a také krajský soud považuje tento závěr za správný. Námitka, že žalovaný nevyložil závěry shora citované informace Ministerstva vnitra Velké Británie ve prospěch žalobce, je nedůvodná. Ze zjištění žalovaného vyplývá, že žalobce není v projevování víry aktivní, nesnaží se ji šířit nebo veřejně projevovat, a může mu tak – v duchu citované informace – zůstat zachována možnost víru takto diskrétním způsobem vyznávat.
39. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Žalobce sám neuvedl nikoho, kdo by mohl být za jeho rodinného příslušníka ve smyslu zákona o azylu považován. Lze připomenout, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je sice ženatý, ale manželka s dětmi se nyní nachází v Pákistánu. Důvody svědčící pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu tak nebyly v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěny, ani nebyly žalobcem tvrzeny (ani v žalobě).
40. Podle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Udělení humanitárního azylu je tedy věci správního uvážení žalovaného. Výklad neurčitého právního pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ přezkoumává správní soud v plné jurisdikci; naproti tomu správní úvaha žalovaného je soudem přezkoumatelná pouze omezeně potud, pokud se nejedná o exces v podobě vybočení z mezí správního uvážení nebo jeho zneužití.
41. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 5 a 6 odůvodnil, proč u žalobce neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Nutno připomenout, že v průběhu správního řízení žalobce vypověděl, že je zdravý a nemá žádné vážné zdravotní problémy. Z ničeho tedy nevyplývá, že by byl zvlášť těžce nemocen či

těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě zvažovat udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu. Nebyly tedy dány důvody hodné zvláštního zřetele, v jejichž případě by žalovaný mohl humanitární azyl udělit.

42. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
43. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
44. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
45. Otázkou, zda žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí. Na jeho závěry tam obsažené se krajský soud plně odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Argumentaci žalobce, že žalovaný nedostál zásadě materiální pravdy a nezabýval se otázkou, zda pro žalobce nemůže konverze ke křesťanství představovat riziko ohrožení života, krajský soud neshledal jako důvodnou. Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný této otázce věnoval a opatřil si za tímto účelem aktuální informační prameny, které tvrzení žalobce vyvrací. Přijetí křesťanství samo o sobě není důvodem, proč by se měl žalobce v zemi původu důvodně obávat o život. Takový argument bez dalšího proto není azylově relevantním. Krajský soud tedy ani nepřisvědčil argumentaci žalobce, že závěry žalovaného co do úvahy, že by žalobce po případném dokončení konverze ke křesťanství svou novou víru v zemi původu veřejně propagoval a aktivně šířil, jsou nepřezkoumatelné. Žalovaný uvedl a odůvodnil, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěl, a tuto jeho úvahu soud hodnotí jako plně přezkoumatelnou a shoduje se s ní.
46. Otázkou, zda žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí. Také s těmito závěry krajský soud souhlasí. Ze zpráv, které jsou součástí správního spisu, nevyplyvá, že by na území země původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno podřadit pod citované ustanovení.
47. Krajský soud tak po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže ani se státními orgány ani se

soukromými osobami, které by objektivně byly vyvolány v souvislosti s jeho náboženskou konverzí.

48. Krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
49. Pro úplnost soud dodává, že princip *non-refoulement*, nebo také princip nenavrácení, zní: „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“ (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). K porušení zásady *non-refoulement* může dojít jen v případě, že by byl cizinec nucen navrátit se do země, kde mu hrozí nebezpečí.
50. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo žalobce na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
51. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

52. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s., když neshledal ani vady, k nimž by měl přihlížet z úřední povinnosti.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má na náhradu nákladů řízení nárok ten účastník, který měl ve věci plný úspěch, proti účastníkovi, který úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalovaný, kterému ale žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval.
54. O odměně ustanoveného advokáta rozhodne soud samostatně.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. srpna 2025

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
samosoudce